

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 14 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2014, declarat de avocatul Victor Sanduleac în numele inculpatului

Petrașcu Vladimir Vasile, născut la 19 mai 1982, originar r-nul Ialoveni, s. Mileștii Mici și domiciliat or. Ialoveni, str. Valea Haiducelor 11.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.06. - 14.07.2014;

Instanța de apel: 07.08. - 05.11.2014;

Instanța de recurs: 29.01. - 18.03.2015.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 14 iulie 2014, *pe baza probelor examinate la faza de urmărire penală, Vladimir Petrașcu* a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 7 luni închisoare.

În baza art. 85 alin. (1), (2), (3) Cod penal, a fost adăugat parțial la pedeapsa stabilită, partea neexecutată (*5 luni*) a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 26.03.2013, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 1 an 2 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut *în fapt* că, Vladimir Petrașcu la 12.02.2014, aproximativ la ora 13⁰⁵, conducînd automobilul model „Renault” n/î K BJ 264, pe șos. Hîncești, mun. Chișinău, la intersecție cu str. Miorița, mun. Chișinău a fost stopat de către colaboratorii de poliție, care au depistat că ultimul conducea automobilul în stare de ebrietate provocată de stupefiante, care a fost confirmată prin procesul-verbal nr. 5643 din 12.02.2014.

3. *Avocatul Victor Sanduleac în numele inculpatului*, a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care, inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității sau amendă, executarea căreia să fie dispusă separat față de pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 26.03.2013, invocînd că inculpatul a recunoscut vina, a solicitat examinarea cauzei în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, s-a căit sincer, la momentul examinării cauzei a expirat termenul de probă stabilit prin sentința Judecătoriei

Ialoveni din 26.03.2013, astfel pedeapsa urma să fie stabilită separat, mai mult, prima instanță nu a ținut cont de faptul că infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor ușoare.

Totodată, apelantul a specificat că, prima instanță nu s-a expus asupra posibilității aplicării prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, eronat constatând starea de recidivă, fără ca să țină cont de prevederile art. 34 alin. (5) Cod penal.

În aceeași ordine de idei, apelantul a mai adăugat că, de către Biroul de Probațiune, nu a fost înaintat un careva demers, în vederea înlocuirii pedepsei stabilite, prin sentința Judecătorei Ialoveni din 26.03.2013.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2014, a fost respins ca nefondat apelul apărării, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că, la capitolul individualizării pedepsei aplicate inculpatului Vl. Petrașcu, prima instanță a ținut cont de dispozițiile art. art. 6, 7, 61, 75, 76 Cod penal.

În contextul cerințelor apelantului privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității sau amendă, instanța de apel a menționat că sancțiunea dată este prea blândă, inechitabilă și inoportună la caz, or, prima instanță a stabilit o pedeapsă proporțională faptei comise, în strictă conformitate cu criteriile de individualizare a pedepsei penale.

Astfel, verificând corectitudinea aplicării prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a stabilit sancțiunea sub formă de închisoare pe un termen de 7 luni, în limita prevăzută de lege, or, sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de pînă la 700 la 800 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau închisoare de pînă la 1 an, respectiv, reducînd 1/3, din limitele de pedeapsă, sancțiunea aplicată încadrîndu-se în aceste limite.

Totodată, instanța de apel a considerat că argumentele apelantului referitor la circumstanțele care generează aplicarea pedepsei sub formă de amendă, sau muncă neremunerată, nu pot fi considerate influente întru casarea sentinței, ținînd cont de faptul că împrejurările menționate cum sunt recunoașterea vinovăției și căința sinceră, au fost deja luate în considerație la numirea pedepsei, or, față de Vl. Petrașcu, corect și echitabil a fost aplicată privațiunea de libertate, la stabilirea acesteia, avîndu-se în vedere scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării inculpatului, care anterior a fost condamnat inclusiv pentru infracțiuni similare și a comis infracțiunea în perioada de probă, fiind în stare de recidivă, ceea ce denotă că aplicarea pedepsei mai blînde și mai mult, neprivative de libertate, este ilegală și neîntemeiată, dar nici nu este rațională nefiind întrunite condițiile de fapt și de drept la caz.

Astfel, instanța de apel a considerat că soluția primei instanțe, va duce la atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept, totodată ținînd cont de faptul că pedeapsa penală are drept scop reeducarea condamnatului, aceasta din urmă nicidecum nu trebuie să creeze careva suferințe fizice și psihice, persoanelor atrase la răspundere penală fapt care denotă că sancțiunea aplicată va avea un efect pozitiv asupra conștientizării de către inculpat

a pericolului social al acțiunilor comise.

4.1. Referitor la argumentul apelantului privind ilegalitatea cumulării sentinței pronunțate în prezenta cauză penală cu sentința pronunțată de către Judecătoria Ialoveni din 26.03.2013, instanța de apel a remarcat că, afirmațiile apărării sunt eronate și neconcordante art. 85 alin.(1) Cod penal.

În contextul normei vizate, Vl. Petrașcu fiind anterior condamnat prin sentința Judecătoria Ialoveni din 26.03.2013, în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa dată a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de un an, infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, a fost comisă la 12.02.2014, în interiorul termenului de probă, stabilit prin sentința sus-vizată, circumstanță care impune, în speță, aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal

4.2. Neîntemeiat l-a considerat instanța de apel și argumentul apelantului privind constatarea eronată a situației de recidivă, or, în cazul de față prima instanță a făcut referință la prevederile art. 34 alin.(1) Cod penal, indicînd tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa inculpatul, starea de recidivă a fost constatată prin sentința Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 05.04.2011 prin care Vl. Petrașcu a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal, la o pedeapsă sub formă de 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, pedeapsa complementară nefiind executată.

4.3. În final, instanța de apel a apreciat neaplicabil situației de fapt argumentul avocatului V. Sanduleac, referitor la prevederile art. 111 Cod penal precum și neînaintarea unui demers, de către Biroul de Probațiune, în cazul executării sentinței Judecătoria Ialoveni din 26.03.2013, or, examinarea acestor demersuri, constituie o altă fază a procesului penal și nu ține de competența instanței de apel, referindu-se la faza executării sentinței de condamnare, în al doilea rînd neînaintarea unui astfel de demers, nu înseamnă și comportamentul exemplar al inculpatului, avînd în vedere că în acest sens, drept dovadă servește existența antecedentului penal nestins.

Tot în acest context instanța de apel a relevat inaplicabilitatea normei art. 90 alin. (1) Cod penal, la care face referință apelantul, avînd în vedere că norma dată se referă la faza de executare a pedepsei, pe cînd în situația inculpatului Vl. Petrașcu sunt aplicabile prevederile art. 85 Cod penal, comiterea unei infracțiuni, în prezența antecedentelor penale nestinse.

5. Avocatul Victor Sanduleac în numele inculpatului, fără a invoca vreun temei de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, care să fie executată separat față de pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoria Ialoveni din 26.03.2013, invocînd motive similare celor menționate în apel.

6. Pe marginea recursului declarat de apărare, a prezentat referință procurorul, solicitînd inadmisibilitatea recursului ordinar, deoarece argumentele invocate referitor la aplicarea față de inculpatul Vl. Petrașcu a unei pedepse non-privative de libertate, sunt neîntemeiate.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din textul recursului, autorul acestuia nu a făcut trimitere la vreun temei de drept concret din cele stipulate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, invocînd dezacordul cu individualizarea pedepsei stabilite inculpatului VI. Petrașcu, însă Colegiul penal reține că, din textul recursului, se evidențiază temeiul pentru recurs prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală „*s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*”.

Instanța de recurs consideră că acest temei de casare nu este incident în speța dată, deoarece nu și-a găsit confirmarea, iar instanțele de fond și-au motivat just soluțiile adoptate, acordînd deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia și ținînd cont de prevederile art. art. 85, 90 alin. (10) Cod penal.

În corespundere cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, instanța de judecată stabilește pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din Partea specială a Codului penal, care prevede răspundere pentru infracțiunea săvîrșită.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată trebuie să țină cont de următoarele criterii: pedeapsa se aplică în limitele fixate în Partea specială a Codului penal; pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal.

Așadar, sancțiunea infracțiunii imputate inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 700 la 800 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 1 an.

Prin urmare, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, avînd deplină libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei și a quantumului pedepsei în cadrul procesului de individualizare a acesteia.

Potrivit hotărîrii contestate, inculpatului, în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 7 luni închisoare, iar în temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal s-a adăugat parțial la pedeapsa aplicată partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriai Ialoveni din 26.03.2013, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 1 an 2 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

De menționat este și faptul, că cauza a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul potrivit alin. (8) al aceleiași norme a beneficiat de reducere a limitelor de pedeapsă. Potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de alin. (1) art. 75 Cod penal, instanța de judecată aplică

pedeapsă luînd în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se observă din sancțiunea infracțiunii imputate inculpatului, în afară de pedeapsa închisorii aceasta prevede pedepse alternative pentru fapta săvîrșită și anume amenda și munca neremunerată în folosul comunității.

Conform alin. (2) art. 75 Cod penal, instanța de judecată este în drept să stabilească o pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrșirea infracțiunii numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura scopul pedepsei.

În speță Colegiul penal, consideră juste concluziile instanțelor de fond precum că scopul educativ și preventiv al pedepsei în privința inculpatului nu poate fi atins, decît prin aplicarea pedepsei închisorii și executare reală.

La baza acestei concluzii, corect a fost reținut faptul că, deși infracțiunea săvîrșită de inculpat se clasifică potrivit alin. (2) art. 16 Cod penal, ca una ușoară și sunt prezente circumstanțele atenuante ca recunoașterea vinei, căința sinceră, are la întreținere un copil minor, totuși nu poate fi neglijată prezența condamnării inculpatului prin sentința Judecătorei Ialoveni din 26.03.2013, de unde rezultă, că inculpatul nu și-a făcut concluziile respective și în termenul de probă stabilit, săvîrșește din nou o infracțiune cu intenție, chiar dacă e una ușoară.

În viziunea instanței de recurs, semnificativ este și acel fapt că inculpatul fiind anterior condamnat prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 05.04.2011, din nou a săvîrșit intenționat alte fapte prejudiciabile, ceea ce denotă că pedepsele neprivative de libertate nu-și ating scopul de corectare și reeducare a inculpatului, iar comiterea infracțiunilor, deși diverse, capătă caracter sistematic pentru inculpat.

Împrejurările menționate supra, indică și la justa aplicare de către instanța de apel, a prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal, deoarece acestea se aplică potrivit art. 90 alin. (10) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendare condiționată a executării pedepsei săvîrșește în termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, fapt ce este incident și în cazul dat.

Referitor la argumentul recurentului, precum că instanțele pripit au conchis aplicarea unei pedepse mai aspre și nu au ținut cont de dispozițiile art. 90 alin. (11) Cod penal, Colegiul penal le consideră nefondate, deoarece în opinia instanței de recurs circumstanțele privind personalitatea inculpatului nu sunt în măsura de a convinge despre posibilitatea aplicării acestor prevederi.

Din materialele cauzei rezultă că acesta nu dispune de o caracteristică exemplară și nu sunt stabilite careva circumstanțe excepționale, ce ar indica în cazul lui Vl. Petrașcu la prezența condițiilor stipulate de art. 90 alin. (11) Cod penal.

În acest context, instanța de recurs indică, că aplicarea prevederilor art. 90 alin. (1), (11) Cod penal nu constituie o obligație a instanței ci un drept al acesteia de a aplica prevederile articolului menționat.

Astfel, Colegiul penal, statuează că pedeapsa cu închisoare și modalitatea de executare a acesteia stabilită inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel

încît acesta să se convingă de necesitatea respectării legii și evitarea pe viitor a săvîrșirii unor fapte similare, or, aplicarea unei pedepse mai blînde, poate încuraja pe viitor săvîrșirea altor infracțiuni.

Din considerentele enunțate, Colegiul, constată că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatului, cît și a altor persoane.

În ce privește critica recurentului sub aspectul art. 111 Cod penal, precum și neînaintarea demersului de către Biroul de Probațiune, în cazul executării sentinței Judecătoreiei Ialoveni din 26.03.2013, Colegiul penal susține poziția instanței de apel care a reținut că, examinarea acestor demersuri, constituie o altă fază a procesului penal și anume a executării sentinței de condamnare.

Subsidiar, referitor la argumentele invocate de recurent privind pedeapsa complementară stabilită prin sentința Judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 05.04.2011, care în viziunea recurentului a fost executată, iar instanțele de fond greșit au individualizat pedeapsa inculpatului sub aspectul art. 34 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal enunță, că aceste argumente sunt neîntemeiate deoarece nu sunt confirmate prin careva probe, or, din partea descriptivă a sentinței nominalizate nu rezultă cînd a fost ridicat permisul de conducere a inculpatului și de către cine.

Rezumînd cele expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar afecta hotărîrea atacată sub aspectul motivului invocat, astfel ajunge la concluzia că recursul este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Victor Sanduleac în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2014, în cauza penală în privința lui *Petrașcu Vladimir Vasile*, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 aprilie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev